

Skandální lady Constance

ULIČKA TAJNÝCH VÁŠNÍ

Scarlett Peckham

MAYFAIR, LONDÝN
DUBEN 1754

Lady Constance se probudila do svěžího jarního rána a za zpěvu ptáků, přesto ji z nejasných důvodů hned ovládla neobyčejná mrzutost.

Zavrtala se zpátky do haldy péřových polštářků, rozčilená, že je vzhůru dříve než v obvyklou polední hodinu. Z rozcuchaných vlasů jí přitom vypadl kousek papíru a píchl ji do tváře.

Chvilí mžourala na zmačkaný lístek. *Potenciální manželé pro Gillian Bastianovou.*

A důvod špatné nálady se ihned připomněl.

Přelétla očima jména, která si předešlý večer poznamenala. Lord Avondale. *Ne, ten je příliš prostopášný.* Lord Rellfare. *Příliš nevrlý.* Sir Richard Voth. *Příliš chudý.*

Zmačkala papír v dlani a hodila ho na zem, kde už se vršily jiné lístky se jmény, která večer před spaním zavrhl. Přitom se letmo zahlédla v zrcadle a zasténala.

Trable s hrabětem Aphorpem jí přivodily nespavost a teď vypadá strhaně. No jak jinak? Pan Otrava vždycky najde způsob, jak ji připravit o mládí a krásu.

Constance si povzdychla a vstala. Zadívala se na sebe a dotkla se skvrny od inkoustu na tváři.

Gillian už si alespoň musela přečíst její pamflet a pochopila, že lord Apthorp není takový svatoušek, za jakého se vydává. Může se tedy rozhodnout, jestli si vezme šlechtice, který propadl nemravným choutkám a jen se přetvařuje, nebo bude hledat někoho jiného. A Constance jí v tom případě nabídne celý seznam vhodnějších nápadníků.

To jediné pro ni mohla udělat, když ji předtím sama dohazovala Apthorpovi.

Dveře se náhle rozlétly a do ložnice vběhl malý chlapec v krajkové noční košilce s napudrovanou parukou na hlavě; paruka rozhodně patřila dospělému muži.

Constance potlačovala smích. „No, dobré ráno, Georgie. Vy ale dnes máte zajímavé vlasy, chystáte se snad řečnit před mladými advokáty?“

„Já jsem lord Arsethorp!“ křikl klučina a skočil na postel.

Constance si odrkla. Tříletý synek její sestřenice si trochu šlapal na jazyk, Apthorpovo jméno ale zkomolil velmi zajímavě. Arse znamená prdel.

Narovnala mu paruku na zlatých loknách. „Jmenuje se Apthorp, drahoušku, ale přiznávám, že tvoje verze se mi líbí víc. Dneska jsi mu vážně podobný. On by jen neschvaloval, že jsi v dámské společnosti tak málo oblečený.“

Tedy aspoň veřejně by to neschvaloval.

„Jsem Arsethorp!“ výskal Georgie a začal na posteli skákat, až z toho Constance rozbolela hlava.

„Když na tom trváš. Co kdybychom ho našli, abys mu mohl ukázat, jak ses vystrojl?“

Přehodila si přes ramena hedvábný župan a při pohledu do zrcadla se pousmála. Hrabě Apthorp se vždycky škaredil, když viděl, jak po domě pobíhá jen v *robe de chambre*. Jenže provokovat jeho jemnocit patřilo k její zábavě, a to ještě předtím, než se doslechla, že si Apthorp na upjatého jen hraje.

Zvedla dítě v náručí a nesla ho chodbou k pokoji, který hrabě obýval. Už od chvíle, kdy se dozvěděla o jeho tajemství, v podstatě hledala záminku, aby s ním mohla promluvit. Jenže on vstával časně, kdežto ona z ložnice málokdy vyšla před polednem, a tak se už týden nesetkali. Zastavila se přede dveřmi. „A jsme tady,“ řekla chlapci. „Zkus zaťukat.“

Dítě plácló na dveře otevřenou dlaní. „Arsethorp!“ křiklo přitom.

„Apthorp, zlatíčko.“

Chvíli vyčkávala a přemýšlela, jestli se jí hrabě teď, když zná jeho nehezke tajemství, bude jevit jinak.

Nebo jestli se nebude dívat jinak on na *ní*.

Nechápala, proč si celé roky hrál na puritána. Zvlášť právě před ní. Přátelila se přece s mnoha známými darebáky, které poznala v prostředí divadla. Sbírala v podstatě skandály jako jiné dámy stužky a drobné umělecké předměty.

K nekonečnému zděšení mladého pana hraběte.

Od chvíle, kdy si její sestřenka před osmi lety vzala jeho bratrance, Apthorp dával najevo znechucení kvůli lidem, s nimiž se stýká, a její chování označoval jako nehodné skutečné dámy. Tvářil se přitom jako důstojný státník, jenž si plní povinnosti včetně dokonalého vystupování – na rozdíl od *ní*, frivolního, hlučného sirotka, jehož zajímají spíš večírky než charitativní práce, a místo společenských úspěchů sbírá klepy. Netajil se tím, že v ní vidí jenom zlobivé děcko, které potřebuje neustálý dohled, protože je schopné houpat se v neglizé třeba na lustru. Nebo hůř: způsobit svým nevhodným chováním hanbu celé rodině.

On sám přitom po celou dobu...

„ARSETHORP!“ křikl znovu Georgie a kopl nožkou do dveří.

Z ložnice se nic neozvalo, což Constance zklamalo, a možná se jí i trochu ulevilo.

„Ty jsi ale zlobivý kluk, lorde Lyle. Ale taková jsem kdysi byla taky.“ Hlasitě líbla dítě na tvářičku.

„Apthorp je nejspíš dole u snídaně. Takže tě zaneseme chůvě, už tě jistě hledá. Stejně jako dveřník nejspíš hledá svoji paruku.“

Chůvu paní Williamsovou našli v dětském pokoji. Právě pootevřela okno, aby slyšela, co se děje dole na ulici.

„Arsethorp!“ zvolal chlapec s novým nadšením a ukázal z okna.

Paní Williamsová rychle přiskočila, okno zabouchla a ve tváři zrudla jak malinový sorbet. „Lorde Lyle! Takhle přece děti mluvit nemohou!“ Omluvně zakroutila hlavou a vzala si chlapce od Constance. „Bože, teď se půjdeme omluvit pánovi, kterému jsi sebral paruku.“

Constance se postavila k oknu na místo, jež chůva uvolnila, a znovu ho otevřela, aby zjistila, co ji dole tak zaujalo.

Uviděla kamelota s novinami v rukou, jak na ni mává. „Nové vydání *Saints and Satyrs*, madam,“ volal a mrkl na ni. „Lord Arsethorp a jeho nemravné...“ Constance okno opět přibouchla a ustoupila.

Arsethorp.

Bože můj, on to Georgie slyšel *na ulici*? To by znamenalo...

Ne. Constance si přitiskla prsty na spánky. *Nesmysl.* Jeho jméno přece vynechala. A posměšnou šifrovanou báseň poslala diskrétně pouze okruhu svých známých dam, které ji mohly rozluštit.

Je to jen shoda náhod. Jsi přetažená a nevyspalá.

I tak co nejrychleji došla do salonu, kde se podávala snídaně, aby se ujistila, že má bujnou fantazii a nic tak hrozného se neděje. Bylo stále dost časné a zmíněný lord tam jistě bude opět dlouze rozprávět o výhodách zavlažovacího systému nebo o značce svého oblíbeného čaje. A nejspíš toho nechá, jen aby ji tím svým trpělivým, káravým tónem napomenul, že by do společnosti měla chodit náležitě oblečená.

Bude prostě *nesnesitelný*, jako vždycky.

Jenže obvyklé místo lorda Apthorpa bylo prázdné.

U snídaně seděli jen Constancina sestřenice Hilary a její muž lord Rosecroft – a tvářili se, jako by jim zemřel někdo, koho měli rádi.

„To máme ale hezké ráno, že?“ pokusila se Constance zlepšit atmosféru, třebaže se jí zpotily ruce.

„Vážně?“ prohodil Rosecroft, zamračil se a vyhlédl z okna, jako by mu hezké počasí schválně kazilo tíživé myšlenky.

Hilary jen nehybně zírala na talíř s vejci. Byla pět měsíců těhotná a jídlu se rozhodně nevyhýbala.

„Jsi dnes vzhůru nějak brzy,“ ozvala se nakonec; měla nakřáplý hlas, jako by nedávno plakala.

„Co to povídáš? Já jsem přece to pověstné ranní ptáče,“ řekla Constance a čekala, že se aspoň jeden z nich zasměje a pak jí vysvětlí, co se stalo. Ti dva si však pouze vyměnili ustaraný pohled, jak to dělávají manželé, když myslí na něco bolestného.

Constance musela dát najevo, že si všimla Apthorpovy prázdné židle.

„Kdepak je dnes ráno lord Otrava? Ten si přece potrpí na řád a snídani nikdy nevynechá.“

Hilary sebou škubla a chytila se za břicho, jako by zmínka o Apthorpovi přiměla nenarozené dítě udělat kotrmelec.

„Viš, drahoušku,“ řekla pak, „stalo se něco hrozného. Jeden plátek otiskl takový nehorázný žvást, který se týká právě Juliana.“

„Jen samé lži,“ vybuchl Rosecroft. „Zlovolné klepy od těch zatracených, povýšených...“ Hilary zvedla ruku, aby se manžela pokusila uklidnit. „Jamesi, prosím...“

Constance polkla naprázdno. „Ach tak. Jedná se snad o... o jeho dluhy?“
Prosím, ať jde o dluhy.

Apthorpova insolvence už byla v Londýně veřejným tajemstvím, ale v lepších kruzích se o ní nahlas nemluvalo. Šlo o skandál, který mohl zase rychle utichnout, a hlavně by nesouvisel s tím, co Constance napsala ve svém pamfletu.

Hilary si vzdychla. „Probírat detaily by nebylo slušné. Stačí, že ty vulgární veršovánky teď kolují mezi lidmi a ničí mu pověst.“

Rosecroft uhodil pěstí do stolu. „Ne, zneuctěný je mizera, který ty blitky sepsal, a neměl ani dost slušnosti, aby...“

„Jamesi,“ sykla Hilary. „Vždyť z toho onemocníš.“

Hůř se v tu chvíli ale cítila Constance, protože bohužel dobře věděla, který mizera ty blitky pustil do světa.

Proboha, co jsem to udělala? A jak se to dostalo ven?

Přesto nasadila smířlivý úsměv. „To se jistě brzy přežene, ať jde o cokoli. Apthorp měl zatím bezchybnou reputaci, je to ten nejnudnější lord v celé Anglii...“

Právě jeho hraná neposkvrněnost ji tak rozčílila. Předstírat důstojnost, když se ucházíte o nějakou dámu, je přece zavádějící až zrádné. Šťěstí mladých nevěst velmi často ničily skutečnosti, o nichž se v pánské společnosti vědělo předem, bohužel dívky se o nich dozvídaly až po svatbě, kdy už nebylo možné protestovat.

Constance považovala za svou povinnost o věci informovat včas, a to s využitím svého umění. Což bylo hlavně klevetění.

„Snad má Constance pravdu,“ řekla Hilary, „a strachujeme se zbytečně.“

„Dneska se má v Dolní sněmovně projednávat jeho zákon,“ zavrčel Rosecroft. „Evangelíci ty noviny samozřejmě podstrkují každému, kdo umí číst, a celou noc vykřikovali venku před parlamentem. A to se blíží volby...“

Rosecroft se odmlčel, jako by ty zřejmé, neblahé následky ani nestály za vysvětlování.

A Constance to s těžkým srdcem musela uznat.

Vždyť ona jen *předstírala*, že se nesmírně nudí, když Julian začal o zákoně o vodních cestách, který se snažil prosadit. Ve skutečnosti ho už znala nazpaměť, mohla ho slovo od slova citovat. Věděla dobře, že na něm pracoval několik let, a i kvůli tomu se zadlužil. Na prosazení onoho zákona v podstatě závisela celá jeho budoucnost.

Pokud parlament zákon nepřijme, bude Julian definitivně a nadobro zruinován.

A za jeho pád bude zodpovědná jedna mizerná ženská, která s ním dokonce žije pod jednou střechou.

Přesně tak se totiž vyjádřil její starší bratr, vévoda z Westmeadu, když jí zakazoval využívat klepy, aby dosáhla svého v jiném případě. Doslova zuřil, když před časem odhalila v celostátních novinách jeho vztah s jistou zahradnicí, a tím ho přiměla pojmout tu dívku za manželku, aby ochránil její dobrou pověst.

Constance trvala na tom, že zachránila i jeho před manželstvím s někým, koho neměl rád, a pomohla mu ke vztahu s vysněnou ženou. Bratr tvrdil, že si jen zahrávala s osudem jeho manželky, a to neobvykle krutým způsobem.

V té věci se tedy rozhodně neshodli.

Bratr na ni dokonce křičel, což u něj bylo naprosto neobvyklé, až měla strach, že ho raní mrtvice. *Jednou těmi svými klepy někomu nadobro zničíš život! Slib mi, že už o nikom nenapíšeš ani slovo, Constance, nebo se vážně neznám!*

A tak mu to tedy slíbila – byl koneckonců její jediný blízký příbuzný a taky člověk, který ji jistým odtahitým způsobem vychoval a na jehož názor jí záleželo.

Dala mu slib a v tu chvíli to myslela vážně.

Bratr jí tedy odpustil a zase se smířili. Zůstal ale poněkud ostražitý, pokud šlo o její charakter, a Constance se stále cítila zraněná, že ji tak odsoudil, když se mu ve skutečnosti jen snažila pomoci. A navíc jí pokaždé, když se ve společnosti probíralo něco lechtivého, nezapomněl připomenout, že tyhle zprávy *nesmí nikam psát*.

Kdyby věděl, že porušila jediný zákaz, na němž trval, a ještě tím poničila reputaci a finanční jistoty rodinného přítele...

Bože, něco takového by jí *nikdy* neodpustil. Takže to musí nějak napravit.

A to hned.

Než to bratr zjistí a Constance přijde o jedinou rodinu, která jí zbyla. Už zase.

STRAND, LONDÝN
DUBEN 1754

Život v troskách měl i dvě dobré stránky. Lihoviny za prvé chutnaly o něco líp, a za druhé už neexistoval důvod, proč se neopít ve čtyři odpoledne.

Julian Haywood, hrabě z Apthorpu, do sebe obrátil další sklenici brandy. Dobře věděl, že opilost jeho situaci nevyřeší, ale i to, že mu v tomhle případě bude odpuštěno. Ráno se přece probudil jako nadějný mladý politik a člen Horní sněmovny, aby se k večeru stal terčem posměchu celého národa.

Pronikavý křik prodavačů novin se nesl k oknům jeho městského domu i navzdory ruchu z ulice. Říkali mu... nechtěl na to ani pomyslet.

Arsethorp.

Lord Arsethorp.

Jenže to nakonec bylo to nejmenší.

Projednávání pro něj zásadního zákona bylo odloženo na konec měsíce, kdy už ho jistě zničí polická toxicita nebo připomínka jeho zadluženosti a jeho matka a sestra přijdou o střechu nad hlavou. Pokud to veřejné ponížení vůbec přežijí.

Aféra ho také připraví o šanci požádat o ruku ženu, kterou už osm let tajně miloval. Naděje na sňatek zemře spolu s jeho politickými ambicemi, protože žádní rodiče by po tom článku ve večerníku *Saints and Satyrs* své dceři nedovolili, aby se k němu jen přiblížila. Ani by se jim nedivil.

Kdyby sám měl nějakou dceru, choval by se stejně.

Ale ne kvůli nepravostem, z nichž ho obvinili. Ty klepy byly velmi nepřesné, on by nikdy nestál o milenku, kterou by k něčemu musel nutit.

Ne. Bránil by mladé ženě ve sňatku s hlupákem, který se nechal zruinovat hned *dvakrát!*

Pro jednou by se to snad dalo odpustit. Když použil rodinné jmění na správu dvou nevýdělečných solných dolů, byl ještě příliš mladý a netušil, co přesně dělá. Celých deset let se také snažil ten přešlap napravit. Dokázat,

že zas není tak neschopný. Vybudoval společnost, která měla obnovit jeho majetek a vrátit prosperitu do západního Midlands.

A navzdory všemu úsilí se teď ve Westminsteru takhle znemožnil. Bude rád, když si podnik udrží ještě aspoň měsíc.

Nalil si další brandy, dost jí však vybryndal na stůl. *Ani pořádně opít se nedokáže.*

„Čert aby to spral,“ ulevil si, protože si už před časem zakázal klít. „Do hajzlu s tím!“ zkusil to znovu a znělo mu to přece jen líp.

Aspoň se přiblížil své náladě. V duchu přece *zuřil*, měl chuť zaškrtnout toho, kdo vyzradil jeho tajemství, co mělo být chráněno stejně jako královské klenoty.

Většinou se ale zlobil spíš na sebe, protože zase selhal, což se lidem s jeho postavením stávalo zřídka.

Zaslechl nejasné klepání na dveře do sklepní kuchyně a usoudil, že to je komorník Tremont, jemuž nařídil, aby sem převezl jeho věci z domu bratráčka Rosecrofta, u nějž nejčastěji pobýval. Ťuk ťuk.

„Jen si počkej,“ zamumlal, „klepeš na pekelnou bránu, není kam spěchat.“ Pak sešel po schodech do suterénu a v kuchyni prudce otevřel okenici na okně vedoucím do zahrady.

Tvář, kterou spatřil, však nepatřila jeho komorníkovi. Stála tam lady Constance Stonewellová.

Bože dobrý, to ne!

Mávla na něj, naznačila, aby jí otevřel, a pak se schovala pod vyčnívající římsu, aby jí jemný déšť nezničil složitý účes, vytvořený z platinově blond vlasů.

Co tady pohledává?

Někdo si všimne, že v jeho zahradě postává bez doprovodu, a zničí to pověst i jí!

Běžel odemknout dveře, přiložil si prst ke rtům a vtáhl Constance dovnitř. Pak se zadíval na mechem obrostlou zahradní zeď, za níž stál sousední dům, jestli je někdo neviděl.

Všude však bylo ticho a prázdno, okenice u sousedů zůstaly zavřené. Jak by ne?

Na Strandu už nikdo bydlet nechtěl, tedy aspoň ne lidé, kteří by v Constance mohli poznat sestru vévody z Westmeadu.

Julian za ní rychle zavřel dveře.

„Proboha, Apthorpe, co je tohle za místo?“ podivila se a nakrčila nos, když ucítila vlhký pach domu. „Tremont řekl, že jste se odstěhoval do Apthorp Hall, ale zapomněl dodat, že dům je opuštěný.“

To proto, že komorníkovi neráčil oznámit, že se s ním má přesunout do domu, kde nikdo nebydlí od roku 1742, a je plný myšího trusu.

V tu chvíli se z rezavého lustru nad jejich hlavami snesl pavouk a přistál na rukavičce lady Constance. Ta jen povytáhla krásně vykroužené obočí a pavouka odhodila. „Přitáhli vás sem duchové nebo spíš pavouci?“

Měl chuť se zasmát, ale kdyby to udělal, asi by se rozplakal. Před někým jako lady Stonewellová však žádný džentlmen plakat nesmí.

Bože, byla krásná jako sen! Rty protažené do úsměvu, zářivě modré oči a téměř stříbrné vlasy, jako mívají bájně víly.

Vtom se naklonila a jemným prstíkem ho klepla do ramene. „Jste v pořádku, Apthorpe?“

Konečně našel hlas. „Tady přece zůstat *nesmíte*. Seženu drožku a ta vás zaveze domů.“

„Není třeba, můj kočí čeká s kočárem u stájí. Řekla jsem, že se tu zdržím asi hodinku. Musím s vámi mluvit. Je tu nějaké... ehm, čistší místo, vhodnější k rozhovoru?“

„Constance!“ řekl rázněji, než bylo zdvořilé. Zvykla si, že se chová zásadně jako džentlmen, a to bez ohledu na skutečné pocity. Snad ji nevhodné použití křestního jména přiměje, aby se probrala a skutečně ho poslouchala.

„Vy musíte pryč, a to hned!“

Místo odpovědi natočila hlavu ke straně, naklonila se k němu a nasála vzduch. Pak se jí šibalsky zalesklo v očích, což byl pohled, který v nejvyšších kruzích neviděli rádi.

„Ale ale,“ přidala škodolibý úsměv, „snad tady mylord *nenasává*...“

„Zdaleka ne tolik, jak by se mu líbilo,“ zahučel. „A teď, prosím, radši běžte.“

Constance se zahihňala, jako by řekl něco vtípného, ale nehnula se z místa.

Juliana až fyzicky bolelo, když ji viděl ve špinavé kuchyni v krásných žlutých šatech, zlaté vlasy už trochu zplihlé vlhkostí.

Musí zachránit aspoň ji.

„Pojďme nahoru. Když se posadíte dál od okna a neroztáhneme záclony, nikdo nemusí vědět, že jste tu byla. Pošlu váš kočár domů.“

„Jak je libo, když na tom trváte. Ale nejdřív s vámi chci mluvit.“

Julian se třaslavě nadechl. Pochopil, proč ho nechce poslechnout: ona tu zprávu ještě neslyšela. Což bylo jeho jediné štěstí a pro lady Stonewellovou neobvyklá věc, jelikož vždy jako první věděla o všem, co se kde šustlo.

Musí se k ní tedy zachovat čestně, ačkoliv to bude bolet. Musí jí sdělit, co se o něm povídá.

Zkusil v sobě najít zbytky důstojnosti. „Lady Constance, snad mi promínete, že začnu o neslušných věcech, ale došlo ke skandálu. A jestli se někdo dozví, že jste mě navštívila, budete...”

„Zruinovaná jako vy?“ doplnila suše.

Julian se ztěžka opřel o dveře. „Takže to víte. Jak by taky ne, když to vědí všichni?“

Constance se přestala tvářit pobaveně. Zadívala se na vlhké skvrny na stropě a povzdychla si. „Vím to, protože jsem tu báseň napsala já.“

Pak ztuhle přikývla a zamrkala, jako by tomu sama nemohla uvěřit.

Zoufalou potřebu dostat ji co nejrychleji ze svého domu nahradila jakási podivná ztuhlost. Julian ji nejdřív pocítil v kostech a pak mu pomalu pronikala do krve. Šlo o mrtvolný klid, jež si tělo vyžádalo, aby zbylo dost energie pro mysl, která se něco takového marně snažila pochopit.

Tohle přece není – to *nemůže být* pravda.

Nikdy se nikoho o nic neprosil, na to byl příliš hrdý.

Teď dokázal jen bezmocně zašeptat: „Prosím, řekněte, že jsem se přeslechl.“

Constance se mu zadívala do očí a pak rychle uhnula pohledem. „Předpokládám, že se na mě budete dost zlobit,“ špitla.

Zlobit nebyl ten správný výraz. Julian se musel přidržet kuchyňského stolu, aby nezačal zvracet.

Constance stůl obešla a přistoupila k němu, lem jejích žlutých šatů přitom sbíral prach ze špinavé podlahy.

Pak promluvila nepřírozeně přiškrceným hlasem, takže jí sotva rozuměl.

„Věřte mi, prosím, že jsem vám nechtěla ublížit. Měly si to přečíst pouze jisté dámy. Chtěla jsem odvrátit katastrofu. Jenže co je katastrofa pro slečnu Bastianovou a co je katastrofa pro *vás*, to je něco docela jiného. Já hlavně vůbec netuším, jak se to mohlo dostat do toho večerníku. Ale všechno není tak docela ztracené, víte...”

Drmolila, jenomže na jejím proslovu záleželo pramálo. Julian měl srdce na padrti, a kdyby v tu chvíli řekla třeba jen jeho jméno, také by jí nerozuměl.

„Proč jste tady?“ vypravil ze sebe ztěžka.

Zaslechl svůj zoufalý hlas a už mu bylo jedno, jak před ní vypadá. Poprvé v životě mu nezáleželo na tom, co si o něm Constance pomyslí.

„Abych to napravila,“ odpověděla.

A pak se lesk v jejích očích proměnil v ocelový chlad, jaký u ní tolikrát obdivoval, protože značil zápal a rozhodnost.

„Jsem tu, abych udělala, co velí čest, lorde Apthorpe, když někdo nedopatřením, ale nezvratně, zničí dobrou pověst jiného člověka. Přišla jsem vám nabídnout manželství.“

Přeložila Soňa Tobiášová